

היה כח 58 ס"א

א. יורה דעה ס"ח ע"ב

בשאלהם רוצה להיות דוקא צדיק גמור, קשה לו להיות בעל תשובה.
על כן ראוי לו לאדם, שתמיד ישים אל לבו את השאיפה להיות בעל
תשובה שקוע בדין התשובה ושואף להתגשמותה המעשית, ואז
תוכל תשובתו להרים אותו למעלה, עד מדרג צדיקים גמורים, ולמעלה
מזה"י.

אם אדם נשפל כל-כך בדעתו, עד שמרב מרירות נפשו, על עצם
ירידתו המוסרית, בכל חטאותיו, איננו יכול להרים ראש לעסק בתורה
ובמצוות, בשובו של עולם ובחברת הבריות, במנוחה ושמחת נפש
בריאָה - צריך הוא לשים אל לבו, כי מדכאות לב כזאת על כל עונותיו,
הרי הוא ודאי באותה שעה בעל-תשובה גמור, ואם כן כבר שגכה
מעלתו, ויכול להניח דעתו ולשוב לשמחתו וחדות רוחו ולעסק בכל
הטוב מתוך לב שקט ושמח, כי טוב וישר ד'.

טעם פ"א י"ד
ע"ב

החפצה דעקבתא דמשיחא באה מפני שהעולם הקשר כבר עד כדי
לתבוע את התבונה, איך כל הפרטים הם מקשרים עם הכלל, ואין פרט

בלתי מקשר עם הכלל, הנה את הדעת, ואם היה העולם
עוסק באורח של חוכמה במהותו, שתתגדל הנשמה הרוחנית עד כדי
הפכת הקשור והאור של הפרטים עם הכללים הרוחניים, היתה
התשובה, ותקון העולם, הנה באה ועל ידה, מופיעה ויוצאת אל הפועל.
אבל כיון שהעולם הזה, שאור תורה פנימית, השוען רוממות
והקדשה עצמית, לא תופיע בעולם כראוי, באה התביעה של סדור
חיים כאלה, שתפרטים יהיו מוכנים במובן הכללי, בזמן כזה, שהגמור
של גור האור וסלילת הדרך להתבנה זו עדין לא בא, ומה באה התריסה
הנוהאת, ואנו מכרחים להשתמש בתרופה העליונה, שהיא הוספת
כח בפשרון הרוחני, עד אשר הדרך איך להבין ולשער את הקשור
של כל עניני הדעות והמעשים התוריים עם הכלל היותר עליון יהיה
דבר המובן והמצע בדרך ישרה על פי הרגשות הנפשות השכיחות,
ואז ישוב כח החיים הרוחניים במעשה ובדעה להופיע בעולם, ותשובה
כללית תחל לתת את פריה.